

פחד דוד

פרשת
שמיני-
פרה

כ"ג אדר ב'
תשע"ו
812

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

ההשתוקקות התמידית להקמת המשכן

להעניק מאוצרותיו למשרתו, שהרי המלך מחפש להעניק את חמדותיו הגנוזות למי שאכן מחפש לקבלם ויודע להכיר בערכם הרב, ולא למי שמקבלם כמי שכפאו שד.

ואף הבורא ברוך הוא השרה את שכירתו בקרב בניו והנהיגם במדבר באותות ובמופתים, אך משחטאו עם ישראל בעגל, הקב"ה בחמתו הרבה הסיר את שכירתו מעליהם, בראותו שהם אינם יודעים להעריך את הזכות שנפלה בחלקם להימצא עם השכינה. ועתה כאשר הקב"ה נענה לתפילת משה והביע את הסכמתו לשוב ולהשרות את שכירתו ביניהם, הוא רצה לראות שבני ישראל אכן מבקשים ומייחלים להימצא בקרבתו, במיוחד לאחר שדחו את שכירתו וגרמו לסילוקה במעשה העגל. ומשה רבנו שכיוון לדעת עליונה, בכוונה תחילה היה מקים ומפרק את המשכן מידי יום, על מנת לעורר את בני ישראל לכך שהקב"ה טרם בא להשרות שכירתו ביניהם.

וכשראו בני ישראל שהקב"ה טרם בא להשרות שכירתו ביניהם, עד שהוצרך משה לפרק את המשכן, מיד היו מתעוררים לתשובה גדולה והיו מפשפשים במעשיהם ובודקים בעצמם שמא הם עדיין אווזים בידיהם חטאים אשר מרחיקים את שכירת ה' מעליהם.

וכך בני ישראל היו בוכים וצועקים לה' יתברך, שיחוס וירחם עליהם וימחל על חטא העגל באופן מוחלט, על מנת שהרושם מזה החטא לא ימשך לעמוד לנגד עיניו וימנע מן השכינה לרדת ולשכון בתוכם. וכך במשך שבעת ימי המילואים היו בני ישראל מזדככים בתשובתם ומתעלים ביראת ה' מדרגה אחר מדרגה, וכל יום נוסף שבו היו נוכחים לראות שהקב"ה עדיין שומר את שכירתו במרומים ומשה רבנו מפרק את המשכן, הם היו מגבירים ומעצימים את תשובתם כדי לזכות להשראת השכינה.

ולבסוף - 'ויהי ביום השמיני', כשראה הקב"ה שבני ישראל אכן שבו בתשובה שלימה על חטא העגל, ואכן הם משתוקקים שישבו להשרות שכירתו ביניהם, אכן נענה לתפילתם וירד לשכון בהיכלו.

ונראה לבאר שמהיום שהקב"ה ביקש ממשה להקים את המשכן, בודאי שרצונו היה להשרות שכירתו על המשכן, אך בטרם ירד להשרות שכירתו, רצה לראות שבני ישראל אכן מצפים ומייחלים לבואו, משום כך ציוה על משה רבנו להקים ולפרק את המשכן, על מנת שבני ישראל יראו את זה המראה, ומתוך צער על כך שהקב"ה טרם ירד להשרות שכירתו, ימהרו להשלים את תשובתם וכך יהיו זכאים וראויים להשראת השכינה.

וברור שאם משה רבנו היה משאיר את המשכן על עמדו ולא היה מפרקו מידי ערב, בני ישראל לא היו מגיעים לידי התעוררות ותשובה, כפי שפירוק המשכן עוררם לתשובה, וזאת משום שמלאכת פירוק המשכן גרמה לזעזוע בקרב בני ישראל, והעמידה אותם באופן מוחשי מול המציאות שבה הם נתונים, מציאות אשר גרמה להם בסופו של דבר להתעורר לתשובה, וכך לזכות להשראת השכינה ביום השמיני.

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל". (ויקרא ט, א)

מבואר מדברי התורה הקדושה שמשה רבנו במשך שבעת ימי המילואים הראשונים, היה מקים את המשכן בבוקר וכשנטה הערב לערוב והקב"ה טרם בא להשרות שכירתו בקרב עם ישראל, היה משה שב ומפרקו (ילקו"ש ויקרא תק"ח), וכך במשך שבעה ימים תמימים, היה משה רבנו בונה ומפרק מתוך תפילה וציפייה שהקב"ה יחוס על בני עמו, וימחר להשרות שכירתו ביניהם.

ויש לעורר ולשאול משום מה משה רבנו היה מפרק את המשכן מידי ערב, במשך שבעת ימי המילואים הראשונים, ולא השאיר אותו על כנו עד שהקב"ה יוריד את שכירתו על המשכן. וכדי לשבר את האוזן, נדמה את המשכן לבית אשר נבנה על ידי קבלן בעל שם, ומשנגמרה מלאכת הקמת הבניין, נוכח הקבלן לראות שחדרי הבית חשוכים ולא נכנסים אליהם קרני אור האירוס, ברי הוא שהקבלן לא יחריב את הבית מן היסוד, אלא יחפש למצוא פתרון לבעיה שנוצרה על הבסיס הקיים, על ידי הריסת קיר אחד או שניים, או בהחלפת מקומו של החלון, היות שבתכנון הבית ובהקמתו הושקעו כוחות רבים ומחשבה מאומצת. אך פשוט וברור הוא שהקבלן לא ימהר להחריבו בהינף יד, אלא יחפש למצוא פתרון בתוך המבנה הקיים.

וכגון זה יש לתמוה מדוע משה רבנו פירק את המשכן מידי ערב, ולא חש להשאירו על עומדו ולהתפלל לה' יתברך שלא יתמהמה יתר על המידה, אלא יחוס על בניו וישרה שכירתו ביניהם. ולכאורה מה התועלת שראה משה לפרק את המשכן שבע פעמים יום אחר יום, והרי כרי לכל שמלאכת הפירוק וכמוהו אף מלאכת ההרכבה, לא היו פשוטים כלל ועיקר ודרשו כוחות נפש מרובים לשם כך. וידועים דברי חז"ל (עי' תנחומא פקודי יא) שהיו הרבה ניסים כל פעם בהקמת המשכן.

ויש להבין מה הסיבה שעמדה מאחורי החלטת משה רבנו, לפרק את המשכן מידי ערב ולא להשאירו על עומדו עד רדת השכינה לתוכו?!

ונראה להשיב שהמשכן הוא בבחינת הלב בגופו של האדם, וכשם שהלב מזרים דם לכל עורקי הגוף ובכך מחיה אותו, אף המשכן היה אבן היסוד והבסיס לרוחניותם של בני ישראל. ועל מנת שעם ישראל אכן יזכה להשראת שכירתו של הקב"ה, שהיא כחמץ הנצרך לקיומו ותפקודו של האדם, היה להם להוכיח שאכן עז רצונם וגדולה שאיפתם שהקב"ה ישכון בתוכם.

משל למה הדבר דומה? למלך שרצה להעניק מחמדותיו ואוצרותיו לטוב בעיניו, אך הנה בבואו להעניק את מפתח בית הגנוזים למשרתו הנאמן, נוכח הוא לראות שהמשרת אינו שש לקבל את המפתח לבית הגנוזים, אלא מושיט את ידו בהיסוס ובאיפוק כמי שכפאו שד. הרי נקל להבין שכאשר המלך רואה שמשרתו הנאמן אינו קופץ על ההזדמנות המיוחדת שניתנה בידו להתעשר מאוצרות המלך, אף התלהבותו של המלך יורדת ועתה אינו ממחר

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:23 | 18:38 | 18:30 | 18:41

מוצאי שבת 19:37 | 19:39 | 19:39 | 19:39

רבינו תם 20:17 | 20:14 | 20:16 | 20:16

מברכין החדש, ראש חודש בשבת קודש המולד ביום חמישי שעה 11 ו-15 דקות ו-16 חלקים

הילולא דצדיקיא

- כג - רבי יאשיהו פינטו זיע"א
- כד - רבי יהושע מנחם ארנברג
- כה - רבי יצחק אבוחצירא 'באבא חאקי'
- כו - רבי אברהם חיים ברים
- כז - רבי חיים סינאוואני
- כח - רבי שלמה הלוי מח"ס 'מחצית השקל'
- כט - רבי שלמה הכהן מרדומסק

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שקץ הוא לכם

שנים רבות לאחר שכ"ק אבא זיע"א עזב את מרוקו ועלה לארץ ישראל, הגיעו לבקרו בביתו מספר ידידים ממרוקו, שנהנו להעלות עימו זיכרונות משותפים מחייהם בשנים עברו בעיר אסוירא שבמרוקו.

תוך כדי הישיבה המשותפת בצוותא, הציע אחד הזקנים לידידיו להרים כוסית 'לחיים' מהמשקה החריף שהיה מונח על השולחן שלפניהם. כיון שאבא מעולם לא חיבב שתיית משקאות אלכוהוליים הוא ביקש מהמשתתפים שימתינו לבנו דוד עד שישוב הביתה, וכך כולם ישתו בצוותא.

כששבת הביתה הבחנתי מיד בידידיו של אבא הממתנים לי עם שתיית המשקה החריף.

"מדוע לא שיתם מן המשקה עד עתה?" שאלתי אותם.

"לא שתינו כיון שאביך ביקש שנמתין לבואך, ויחד נרים כולם כוסית 'לחיים'" הייתה תשובתם.

התפלאתי מאד. מדוע ביקש אבא לשתף אותי בשתיית 'לחיים' עם ידידיו למרות שכל ימיו הרגיל אותנו שלא לשתות משקאות חריפים?!

אולם מדין כיבוד הורים שמרתי את תמיהתי לעצמי ופניתי למזוג לציבור האנשים מן המשקה החריף.

כאשר אחזתי בידי את בקבוק המשקה - חשכו עיני; המשקה כולו היה מלא בנמלים קטנטנות, וכיון שכל הנוכחים בחדר היו כבדי ראייה בשל גילם המבוגר - הם לא הבחינו בנמלים הקטנות שהיו בתחתית הבקבוק ואך בנס הקב"ה הציל אותם מעוון שתיית הנמלים ומשיקוץ נפשם. גם קשה לדעת האם באווירת השמחה ששרתה במקום הם היו שמים לב לכך שהמשקה נגוע בנמלים, וברוך ה' שנתגלגל על ידי כ"ק אבא הצדיק לעכב אותם מלהיכשל בעוון חמור זה.

היוצא מן הטהור - טהור

באחת מטיסותי השונות ברחבי העולם לצורך זיכוי הרבים, עבר הדייל בין הנוסעים וחילק למעוניינים שקיות בוטנים כמקובל בטיסות רבות.

כאשר פנה אלי הדייל והציע גם לי שקית בוטנים, השבתי להצעתו בשלילה, אולם הדייל נשאר על מקומו ושאל אותי שוב האם אני מעוניין בבוטנים. אולי חשב שלא הבין אותי נכון בפעם הראשונה. אך אני השבתי גם בפעם הזאת שאינני מעוניין בבוטנים.

"זה כשר, זה כשר" אמר הדייל והצביע על שקית הבוטנים.

"מניין אתה יודע שזה כשר?" שאלתי אותו. הדייל חשב מעט והשיב לי בפליאה:

"מה יש כאן? בסך הכול בוטנים! מה כבר יכול לפגום בכשרותם?"

לקחתי מידי את אחת השקיות, פתחתי אותה, אחר כך קרבתי את השקית הפתוחה לאפו וביקשתי ממנו שיריח את תכולתה ויאמר לי האם הוא חש שנודף ממנה ריח של שמן.

לתדהמתו של הדייל לא היה גבול;

"נכון" הוא אמר "באמת מורחים את הבוטנים בשמן. אך לפי מה שידוע לי עניין הכשרות זה רק לבשר מהחי. האם גם בשמן יש כשרות?"

"בוודאי" השבתי לו "בורא העולם ציווה עלינו בתורתו לאכול רק מאכלים שהתורה מעידה עליהם שהם טהורים ולהתנזר מכל מאכל שאיננו טהור. ציווי זה אינו מוגבל רק לבשר מהחי, אלא נוגע למעשה לכל דבר מאכל שאנו מכניסים לפינו, עלינו לבדוק היטב האם הוא יוצא מן הטהור או שמא הוא יוצא מן הטמא. לפיכך גם טיפת שמן שמקורה אינו טהור יכולה להוות עבורנו מכשלה, ומסיבה זו סירבתי להצעתך הנדיבה לקבל את הבוטנים שכשרותם אינה ברורה לי." כך עניתי לדייל האדיב ששמח להחכים בענייני היהדות.

בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

יש נוהגים להימנע מאכילת מצה שלשים יום קודם לפסח, או מראש חודש ניסן.

וכמה טעמים למנהג זה (שאינו מעיקר הדין, אלא חומרא בעלמא):

או מכיון שבימים אלה מתחילים בנקיון וביעור החמץ, ומכינים את כל צורכי הפסח. ועוד טעם בכדי שתהיה חביבה אכילת מצה בשעת המצוה, ולכן נמנעים מלאכלה קודם הפסח.

ויש שאינם נוהגים בכל זה, ואוכלים מצה עד ערב פסח.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויהי דבר ה' אלי לאמר בן אדם". (יחזקאל לו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכר שלעתיד לבוא הקדוש ברוך הוא יטהר את ישראל במי אפר של פרה אדומה, שהוא הענין המרכזי במפטיר

לפרשת פרה שבה מוזכר ענין פרה אדומה וטהרת הטמאים במי אפר הפרה.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

מפסיד זכויות רבות

בא וראה עוד כמה גדול עונש העון המר הזה, שבדברי לשון הרע ורכילות שהוא מדבר הוא מאבד את מעט תורה שיש בידו. וכתבו הספרים הקדושים, שמי שמדבר לשון הרע על חברו, הוא גורם שנוטלין ממנו זכותיו שעשה עד עתה ונותנין לחברו.

וגם אין מקבלין תפלתו למעלה עבור זה, כמו שכתוב בזהר הקדוש פרשת מצורע. מי שיש בו לשון הרע, אין תפלתו נכנסת לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי נתעורר עליה רוח טמא, כיון שחוזר בתשובה ומקבל עליו תשובה, מה כתוב? "ביום טהרתו והוא אל הכהן".

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לימוד הלכות הפסח, כדי לעקור את הרגל הרע

על קביעת חז"ל שאמרו (פסחים ו); שואלים בהלכות פסח קודם לפסח שלושים יום, יש מקום לתמוה בענין זה; מדוע חייבו חכמים על כל אדם אפילו על תלמיד חכם לחזור שלושים יום לפני החג על הלכות החג, בו בזמן שהוא כבר יודע את כל פרטי ההלכות.

והנראה לבאר בהקדם. הנה לפני שנגאלו בני ישראל גאולת עולם ממצרים, מצינו שבנוסף לכך שהקב"ה הזהיר אותם שעליהם לאכול מצות בפסח, וכך גם הזהיר אותם לבל ימצא חמץ בבתיהם.

ויש להבין, מדוע הקפיד הקב"ה על כך שצריך לבדוק ולבער את החמץ מהבית, לכאורה די היה לו לצוות לאכול מצות בפסח.

וכעין שאלה זו, כבר מצינו לבעלי התוספות השואלים (פסחים ב. ד"ה אור); מדוע הצריכו חכמים לבער את החמץ מן הבית, הרי מן התורה בביטול בעלמא סגי. ועונים על כך התוספות: ונראה לר"י, דאע"ג דסגי בביטול בעלמא, מ"מ כיון דחמץ מותר כל השנה ולא נאסר רק בפסח, חששו חכמים שההרגל שהאדם רגיל לאכול חמץ במשך כל השנה, בכוחו להשכיח מן האדם שהיום פסח, וכראותו חמץ בביתו יבוא לאוכלו, למרות שהוא יודע שבפסח אסור לאכול חמץ. לכן החמירו חכמים לבדוק את החמץ ולבער אותו מן הבית, כדי שח"ו לא יבוא לאוכלו.

מכאן אנו למדים יסוד גדול, שההרגל נעשה בגוף האדם לטבע שני. שאם חלילה האדם מתרגל למידות רעות, הרי המידות הרעות נעשים טבועים וחקוקים בראשו ובליבו, מבלי שיראה כל חסרון במעשיו. וכפי שאכן אנו רואים שאדם הרגיל לדבר לשון הרע, אזי פיו מתרגל לדבר תמיד לשון הרע, למרות שהוא יודע שאסור לדבר לשון הרע. כמו כן אדם המתרגל לעשן, קשה לו להפסיק לעשן, למרות שהוא יודע שבכך הוא מסכן את בריאותו.

כך הדבר בדיוק, אדם הרגיל לאכול חמץ במשך כל השנה, אם ישאיר אותו בביתו ולא יזרוק אותו ולא ישרוף אותו, ישנו חשש שבראותו חמץ ישכח שבחג הפסח אסור לאכול חמץ ויבוא לאכול חמץ בפסח. מה שאין כן בשבת, היות שהוא רגיל שפעם בשבוע אסור להדליק אש, לא חששו שמא ישכח וידליק אש.

על כן באה התורה הקדושה להורות לאדם, היאך לשבור את ההרגל הרע שנהפך כבר לטבע בגופו, שהרי על אף שהוא רגיל במשך כל השנה לאכול חמץ, מכל מקום באפשרותו לשבור את ההרגל הזה שנהפך לטבע, על ידי שהוא מתאמץ ובודק בחורים ובסדקים כדי למצוא חמץ. והמאמץ הזה משפיע עליו, הנה כשהוא מוצא חתיכת חמץ הוא מתמלא בשמחה על כך שזוכה לקיים מצות ה' שצויה לבער ולשרוף את החמץ, ולהיפך כשמוצא חתיכת חמץ בפסח יש לו מכך צער גדול.

כמו כן מטרת לימוד הלכות פסח ובדיקת חמץ קודם החג שלושים יום, הרומז לבדיקת המידות הרעות שבתוך האדם, זה כדי לשבור את כח ההרגל של אכילת חמץ שרומז גם כן למידות רעות שנחקקות בלב האדם, ונעשות לטבע בגופו, ועליו לבער אותם מתוך ליבו.

אמרי שפר

מדרשי חז"ל על פרשת השבוע

שמירת הדעת

"יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך". (ויקרא י. ט)

אמר רבי יהודה הלוי ברבי שלום:

בלשון עברי שמו יין ובלשון ארמי חמר בגימטריא מאתים וארבעים ושמונה - כנגד איברים שבאדם.

היין נכנס בכל אבר ואבר והגוף מתרשל והדעת מטולטלת. נכנס היין והדעת יוצאת.

וכך שנה רבי אליעזר הקפר: נכנס יין יצא סוד. נכנס היין שהוא **שבעים** ויצא סוד שהוא **שבעים**.

לכך נצטוו כהן גדול שלא ישתה יין בשעת עבודה - כדי שלא תטלטל דעתו. אלא משמר התורה ומשמר הדעת, שנאמר (מלאכי ב) "תורת אמת היתה בפיהו ועולה לא נמצא בשפתיו". וכן הוא אומר "כי שפתי כהן ישמרו דעת" וגו', לכך הקב"ה מצוה על אהרן "יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך".

(מדרש תנחומא)

מודים דרבנן

"וישמע משה וייטב בעיניו". (ויקרא י. כ)

הוציא כרוז לכל המחנה ואמר: אני טעיתי את ההלכה, ואהרן אחי בא ולמד לי.

אלעזר ידע את ההלכה ושתק. איתמר ידע את ההלכה ושתק. זכו ונתייחד הדיבור עליהם ועל אביהם ועל אחי אביהם בחייהם. זהו שנאמר "וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר אליהם" - תני רבי חייא; לאמר אליהם - לבנים, לאלעזר ואיתמר.

(מדרש רבה)

אין עוד. אל תחפשו

"זאת החיה אשר תאכלו". (ויקרא יא. ב)

ילמדנו רבינו: כמה בהמות טהורות יש בעולם?

כך שנו רבותינו: עשר בהמות הן; איל, וצבי, ויחמור, אקו, ודישון, ותאו, וזמר, ושור, שה כשבים ושה עזים. יותר מאלה אין בעולם.

אמר הקב"ה לישראל; הזהרו עצמכם שלא לשקץ את עצמכם בבהמה טמאה ובשרץ טמא.

(מדרש תנחומא)

פרקים במסכת חינוך הבנים

פלגי מים

הרעפת אהבה וחיבה לא היתה רק סכניקה להיטיב את כושר ההשפעה עליהם ועוצמת החינוך שלהם. האהבה הזו בונה בקרב הילד נפש בריאה.

נפש בריאה אומרת מכלול של מיני שלימות הנפש; יציבות, ישוב הדעת, שלוש נעימות הגיון ישר, שליטה עצמית. בקיצור, התנאים של הנפש להיות האדם נוח למקום ונוח לבריות.

חוב רובן של הבעיות הלימודיות והפרעות התנהגות בילדים, מקורן בתסכול וחוסר איזון ויציבות נפשית. מחנכים מעידים כי לרוב הילדים הסובלים ממצוקות נפשיות אלה, ישנו רקע אחד: הילדים האומללים הללו גדלים בבית 'קר', בו אינם זוכים לחוש קירבה וחמימות מהוריהם.

אומרים על הילד שסובל מפעלתנות יתר שלילית, שהוא סובל מחוסר תשומת לב. זה נכון.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

את הסיפור הבא, על קדושתו של הצדיק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א, סיפר הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א. וכך הוא סיפר:

"שלחתי את אשתי לעיר קזבלנקה (דאר לבדא), שם שכרנו דירת מגורים, בדירה זו הנחנו נר נשמה כדי להדליקו לעילוי נשמת אבי הצדיק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. אשתי היתה מדליקה את הנר, והוא דלק במשך חמשה ימים רצופים".

"שבוע ימים לפני ראש השנה, חשבה אשתי לשוב לעיר מוגאדור, כדי להשתתף שם בהילולא של הצדיק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א. ומה עושים?

היא נתנה את מפתחות הבית בקזבלנקה לאחיה ר' מסעוד, כדי שהוא יבוא להדליק את הנר לעילוי נשמת הצדיק".

ר' מסעוד היה גר במארקש, פרנסתו היתה ממסחר שבו היה עוסק, רוכש סחורות רבות ואותם היה משווק לחנויות. הוא היה נוסע תמיד במשאית בקו מארקש - קזבלנקה, ולכן ידעה אחותו, הרבנית של רבי משה אהרן זיע"א, כי הוא יוכל למלא את מקומה ולהדליק את הנר ברציפות, לעילוי נשמת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א.

"יום אחד כשהגיע ר' מסעוד לבית בקזבלנקה, כדי להדליק את הנר, הוא נזכר שהוא שכח לקחת את התיק של הכסף מתוך המשאית. ר' מסעוד פחד שמא מישהו יפרוץ לתוך המשאית, ויגנוב את הכסף (בתיק הזה היה סכום כסף גדול של שלוש וחצי מליון פראנק)..."

"ולמרות זאת ר' מסעוד לא זנח את המצוה. הוא הדליק את הנר, והתפלל בזכות הצדיק ואמר: 'רבי חיים פינטו, אני מבקש שבזכותך ה' ישמור לי את השקית. בזכות המצוה הזאת. לאחר מכן יצא מיד החוצה אל המשאית".

"בהגיעו אל המשאית, ראה לתדהמתו אדם גוי היושב ליד ההגה, כשבידו הוא אוזח את התיק עם הכסף. ר' מסעוד שאל אותו: 'מה מעשיך כאן?' וכך השיב לו הגוי:

'פרצתי לתוך המשאית כדי לגנוב, אבל באותו רגע שבו לקחתי את התיק, הרגשתי שאני נדבק לכסא, מבלי יכולת לזוז אנה ואנה, ולכן אני לא יכול לזוז ממקומי ולעזוב את המשאית. ותדע לך שלא לקחתי כלום מהכסף".

ר' מסעוד ביקש ממנו שיחזיר את התיק למקומו ויצא מהמשאית. והנה רק כשהחזיר הגנב את התיק למקומו, אז הוא יכל לצאת מהמשאית, וכך כל הכסף נשאר בשלמותו אצל ר' מסעוד.

והנה, כל מי שיקרא את הסיפור הזה, ירגיש מיד מיהו זה ששמר על הכסף, כפי שנאמר (תהילים קכא. ד) "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל". כשאדם ישן יש מי ששומר עליו שלא ימות. ואם כן, כשאותו אדם פרץ לתוך המשאית, שמר הקב"ה על הכסף השייך לר' מסעוד בזכות הצדיק, עד שאותו פורץ 'נתקע' במשאית ולא יכל לצאת ממנה. ואפשר שרבי חיים זיע"א היה בתוך המשאית כדי לשמור על הכסף. וזהו שאמרו גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם. ["שנות חיים"]

שלוות נפש, עם עצמו, עם קונו ועם סביבתו.

נקודה חשובה הראויה לשיקול דעת; הורים רבים נתקלים בקושי כאשר הם אמורים לבטא את אהבתם לילדיהם. בעיניהם זה נראה משונה או חסר טעם לומר לילד 'אני אוהב אותך'. אם האופי שלהם מופנם יותר, ואם המנטאליות שלהם רצינית יותר, ואם מסיבות שונות, לא 'יוצאות' להם בקלות מילות הערכה וקירבה, ובודאי שקשה להם להרבות בכך.

ללא ספק, אילו ההורים היו יודעים את התועלת הרוחנית של בנם בכך, כי אז היו רואים בנושא הענקת תשומת לב והשמעת בטוויי אהבה לילד - עבודת קודש, חלק בלתי נפרד מתפקידם ושליחותם של אבות ואמהות. הכרה זו הייתה מקילה עליהם את המלאכה.

להורים אלו מומלץ ביותר, לנסות בעצמם במשך תקופת מה, לבדוק מה הן תוצאותיו של יחס לבבי מופגן. ודאי, שלאחר שייזכרו במפתיע כמה עוגמת נפש נחסכת מהם בחינוך הבנים, שוב לא יזדקקו לשכנוע נוסף בדבר.

נדגיש ונקבע כי ביטויי האהבה והידידות אינו דווקא מילות אהבה וקירוב; זה אומר גם סגנון שיחה נינוח נעים וידידותי, המתבטא גם בשפת הגוף, במבטים, בחיכים, באווירה ובגישה. דברים אלו מדגישים וממחישים יחס לבבי, אהדה, הערכה וקירבת נפש, יותר ממתנות יקרות ערך.

זו אמירה נכונה מכיון שהחסך הנפשי שלו הוא אותה אהבה וחיבה, שנפשו של ילד משתוקקת וזקוקה לו. ואם הוא חסר אותה ידידות-נפש, חסרה לו קומת יסוד בבנין נפשו.

אותו ילד, זקוק לביטויי רחב ומודגש יותר של האהבה אליו. הילד המוצלח, רואה את החיבה בעיניים של הוריו, הילד הפחות מוצלח צריך לשמוע ולחוש זאת יותר.

ילד בעל נפש בריאה קולט בצורה נכונה את מסרי הוריו ומחנכיו. המוכנות שלו להיכנע תחת הורים ומורים ולשמוע בקולם, נובעת מהסכמה נפשית בריאה ושלימה. האהבה של הגדולים אליו נוסכת בו עוצמה נפשית המביאה מוטיבציה להתאמץ להיכנע ולציית להם.

ילד שזוכה לאהבת הורים, ילד שנהנה מטעמה הטוב של הידידות עם הוריו, הרי בכך הוא מסתגל להעניק לאחרים. זהו גם אחד מסממני שלימות הנפש, של נפש בריאה: לעזור, לתמוך, להעניק, להרעיף, לאהוב, לתת ולתת. מי מסוגל לזה? מי מוכשר לכך? אותו אדם שבנערותו ובילדותו חש כי הוא אהוב, נעזר ונתמך מצד הוריו.

וכל כך למה?

זאת כבר הקדמנו שרגשי האהבה בונים הם ומעדנים את הנפש. רגשות אלו מיישרים ומייצבים את ההיגיון, ומכשירים את הילד להתנהג בדרכי יושר, מתוך